

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

И С К А Н Е
от

ОМБУДСМАНА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННОСТ НА ЧЛ. 148, АЛ. 16 И ЧЛ. 178, АЛ. 3, Т. 5 ОТ ЗАКОНА ЗА УСТРОЙСТВО НА ТЕРИТОРИЯТА (ОБН., ДВ, БР. 1 ОТ 2.01.2001 Г.; ПОСЛ. ИЗМ., БР.21 ОТ 12.03. 2021Г.).

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание на постъпили жалби и на чл. 150, ал. 3 от Конституцията на Република България се обръщам към Вас с искане да обявите за противоконституционни разпоредбите на чл. 148, ал. 16 и чл. 178, ал. 3, т. 5 в частта „в териториите със средно и високо застрояване, както и“ от Закона за устройство на територията (обн., ДВ, бр.16 от 2021 г.)

Нормите създават препятствия за упражняване на правомощията на собственика за застрояване на урегулиран поземлен имот и за ползване на завършения строеж, представляващи прекомерна намеса в правото на собственост, в противоречие с конституционните гаранции за защита и неприкосновеност на чл. 17, ал. 1 и 3 от Конституцията на Република България.

Разпоредбата чл. 148, ал. 16 ЗУТ гласи:

„(16) (Нова - ДВ, бр. 16 от 2021 г.) Разрешение за строеж в урегулиран поземлен имот се издава само при приложен подробен устройствен план по отношение на регулацията, в т.ч. уличната регулация, свързваща обекта с уличната или пътна мрежа и осигуряваща достъп до съответния поземлен имот. При урегулиран поземлен имот с лице на повече от една улица е достатъчно уличната регулация да е приложена по улицата, по която се осъществява достъпът до строежа.“

Възможността за застрояване е елемент от правото на собственост на урегулирания поземлен имот

Застрояването е призната от закона възможност в състава на правомощията на собственика на урегулиран поземлен имот. Съгласно чл. 92 от Закона за собствеността, собственикът на земята е собственик и на постройките и насажденията върху нея, освен ако е установено друго.

Този извод не се променя от обособяването на правомощието като самостоятелно вещно право (право на строеж) посредством сделка или предоставянето на право да се строи в чужд имот по силата на специален закон. Тяхната уредба е производна в рамките на основното правило за произход на правомощието от собствеността (по арг. от чл.63 и сл. от Закона за собствеността). Съответно при прекратяването на тяхната обособеност, правомощията се възстановяват към правото на собственост.

В съвременността, за съдържанието на правомощието е характерно, че се определя от действащия за територията административен режим на застрояване. В типичния случай предназначението, начина и характера на застрояване на поземлените имоти се отреждат въз основа двуфазен процес на устройствено планиране с общ и подробен устройствени планове, които се одобряват по реда на Закона за устройство на територията, от компетентност по принцип на общинските органи.

Устройствените предвиждания, отнасящи се до параметрите на строителството в границите на урбанизираната територия (населени места и селищни образувания), след стабилизирането на административния акт за одобряването им, са определящи за трансформирането на вещноправния статут на поземления имот в урегулиран поземлен имот, от значение едновременно за прилагане на ЗУТ и за гражданския оборот. Характерно е, че този статут настъпва непосредствено по силата на плана за целите на инвестиционното проектиране за застрояване, но (освен в случая по чл. 16 ЗУТ) е условен в периода на стабилизирането на плана до осъществяване на вещноправните последици и превръщане на регулационните линии в имотни граници чрез сключване на договори с транслативно действие за частите според отредените с плана вътрешни регулационни линии и чрез провеждане на отчуждително производство за придобиване на общинска публична собственост върху поземлените имоти и части от тях, попадащи в обхвата на регулационните линии на плана за улична регулация (чл. 14 ЗУТ).

Съгласно законовото определение на параграф 5, т. 11 от ДР към ЗУТ "Урегулиран поземлен имот" или "урегулиран имот" е поземлен имот, за който с подробен устройствен план са определени граници, достъп от улица, път или алея, конкретно предназначение и режим на устройство. По силата на чл. 18, ал. 1 ЗУТ „За поземлените имоти, урегулирани за застрояване с подробен устройствен план, се определят: 1. конкретното предназначение, допустимите дейности и допустимото застрояване; 2. максималната плътност на застрояване; 3. максималната интензивност на застрояване; 4. минималната свободна дворна площ; 5. минималната задължително озеленена дворна площ; 6. начинът и характерът на застрояване; 7. линиите на застрояване.“

В тези рамки по-нататъшното детайлизиране на правомощието за застрояване се определя от одобрен инвестиционен проект, представляващ основание за издаване на разрешението за строеж. С разрешението за строеж като диспозитивен административен акт, издаван в условия на обвързана компетентност, се удостоверява възможността за упражняване на правото.

Следователно, за имотите с устройствен статут на урегулиран имот главното полезно качество според предназначението на вещта е основаното на закона и действащите устройствени планове очакване, че след представяне на съобразен с тях инвестиционен проект и предвидените в закона други изисквания към собственика, ще бъде издадено разрешение за строеж.

Характер на изискванията на чл. 148, ал. 16 ЗУТ

Съгласно новата ал. 16 на чл. 148 ЗУТ изискванията, които поставя законът към собственика за издаване на разрешение за строеж във връзка с прилагане на уличната регулация, не се променят.

Добавеното условие разрешението за строеж да се издава само ако планът за улична регулация е предварително приложен в съответната част, е неопределено спрямо заявителя до степен, при която му се противопоставя с „обективен“ характер, присъщ на юридическите събития.

Грамматически условието е въведено чрез безлична глаголна форма, използвана и в други норми на ЗУТ, т.е. „само при *приложен* подробен устройствен план по отношение на регулацията“, „уличната регулация да е *приложена*“, без да е посочен адресат на нормата. Резултатът от граматическото тълкуване се преодолява чрез систематическо тълкуване, доколкото в системата на ЗУТ прилагането на уличната регулация е последователно уредено като правомощие на общинските органи в обхвата на вменените функции за дейностите за устройство на територията по силата на принципната норма на чл. 5 ЗУТ. Общинските органи са изключително овластени за прилагане на плана за улична регулация, въпреки че не са посочени като такива в нормата на ал. 16, чл. 148 ЗУТ. По-конкретно, съгласно чл. 208, ал. 1 ЗУТ, планът за улична регулация и имоти за обекти на публичната собственост по чл. 110, ал. 1, т. 2 ЗУТ се прилага чрез провеждането на отчуждително производство по реда на Закона за общинската собственост. При одобряване на специфичен регулационен план по чл. 16 ЗУТ е допустимо прехвърляне на собствеността за обектите на общината на част до 25 на сто от площта при условията на т. нар. „градска комасация“, без провеждане на отделно отчуждително производство. Двете хипотези са включени в изчерпателния списък за предпоставките, при които подробният устройствен план за улична регулация се счита за приложен съгласно § 22, т. 1, б. „а“ и „в“ от Заключителните разпоредби на ЗУТ. В съответната част текстът гласи: „1. (изм. - ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г.) по отношение на регулацията: а) с влизането в сила на административния акт за одобряване на подробен устройствен план по чл. 16; ...в) с изплащането на обезщетенията по отчуждителните производства;“.

Изразът на чл. 148, ал. 16 ЗУТ „уличната регулация да е приложена“, поради изтъкнатата лаконичност, включва и по-широко съдържание, което кореспондира не само с типичното принудително отчуждаване чрез едностранен властнически акт, но и с допълнената нова ал. 2 на чл. 208 ЗУТ (ДВ, бр. 13 от 2017 г.) и въведената с нея възможност за постигане на споразумение със собственика на земята в обхвата на уличната регулация, с ефект за „доброволно принудително отчуждаване“. Когато поради изтичане на преклузивния срок, отчуждаването повече не може да бъде едностранно приложено от общината, е предвидено да се задейства опция за доброволното му приключване: „между страните се сключи споразумение за продължаване на отчуждителното производство“, като по този начин планът се приложи с изплащане на обезщетение по смисъла на § 22, т. 1, б. в“ от ЗР на ЗУТ.

Според мотивите на вносителя, въведената рестриктивна мярка на ал. 16 на чл. 148 ЗУТ има за цел „към момента на издаване на разрешението за строеж да бъде обезпечена възможността за изграждане на техническата инфраструктура, която ще обслужва обекта на строителството“, но нормативното съдържание не определи самостоятелно или чрез препращане към друга разпоредба как обезпечената нужда – изграждането на техническата инфраструктура, се обслужва от предвиденото обезпечително средство - ограничаване на правото на собственика да получи

разрешение за строеж, при условие, че вече е изпълнил всички поставени към него изисквания на закона.

С разпоредбата не се предвижда промяна на условията, страните, правата и задълженията във всяка от процедурите за издаване на разрешение за строеж и на прилагане на уличната регулация, но наред с това създава нова системна зависимост за тяхната последователност във времето, с която преурежда „носещата конструкция“ на правовия ред в съществена област на упражняване на правото на собственост върху урегулираните поземлени имоти.

Създава се законова предпоставка за един и същ административен орган за неограничено задържане на издаването на разрешението за строеж, докато регулацията не бъде приложена от него самия, а с това и изцяло подчиняване на инвестиционния интерес на собственика на усмотрение на решаващата администрация, поради неопределеност на вложения в нормата критерий относно момента, в който уличната регулация ще бъде приложена и въпреки че е призната устройствената ѝ целесъобразност и са уредени вътрешните регулационни граници.

Ето защо предвиденото от ал. 16 на чл. 148 от ЗУТ условие за издаване на разрешението за строеж, поради своята неопределеност по общ и автоматичен начин безсрочно подчинява упражняването на правомощието на собственика за застрояване на урегулирания поземлен имот на неограничена по степен и по време свобода на преценка за изпълнение на публичната функция на общинската администрация за прилагане на уличната регулация, в противоречие с конституционното задължение на законодателя за осигуряване на гаранции и неприкосновеност на правото на собственост, съгласно чл. 17, ал.1 и 3 от Конституцията на Република България.

Наличие на противопоставим обществен интерес за наложеното ограничение

Разпоредбата за упражняване на правото на застрояване чрез поставянето му в зависимост от наличието на приложена регулация има рестриктивен характер.

В тази насока несъразмерна тежест представлява условието за прилагането на плана за улична регулация.

Предварителното прилагане на плана за вътрешните регулационни граници се осъществява чрез транслативни сделки с участието в обхвата на контрол на заинтересувания собственик. Поради това условието е изпълнимо и собственикът е в състояние да удостовери неговото изпълнение за стабилизирането на предвидените с плана вътрешни регулационни линии като имотни граници на урегулирания поземлен имот, който ще застроява, с документите за собственост.

Наличието на обществен интерес от прилагането на плановете за улична регулация чрез придобиване на правото на публична общинска собственост върху земята в обхвата на регулационния план, несъмнено е налице. Той се изразява в това, че с придобиването на собственост върху земята в обхвата на плана се създава съответствие между регулационното отреждане и вещноправния статут, представляващо предпоставка за изграждането на улиците и проводите на техническата инфраструктура, които според градоустройствените принципи се проектират като улични мрежи. Общественият интерес от мероприятията за благоустройствени цели се признава съгласно чл. 208 ЗУТ и е безспорен.

Наред с това за изграждането на инфраструктура за „обслужване на обекта на строителството“, каквато е посочената в мотивите цел, не е налице безусловна правна необходимост. Осигуряването на транспортен достъп до строежа, както и доставяне на електрическа енергия и вода при неизградена инфраструктура, са уредени

съгласно разпоредбите на чл. 190 и чл. 73, ал. 2 ЗУТ за разрешаване на временен път и временно хранване на строеж.

Сравнение със сходни институти с обезпечителен характер

Налагането на строителна забрана като институт за ограничаване на правото на собственост за целите на осъществяване на надделяващ обществен интерес, в обхвата на изпълнение на вменени на администрацията властнически правомощия, не е непознато и в досега действащата правна уредба. Съгласно чл. 198, ал. 1 и 2 ЗУТ като обезпечителна мярка строителната забрана се обуславя от необходимостта прилагането на действащите за територията регулационни планове да бъде спряна, за да се осигури запазване на възможността за осъществяване на бъдеща устройствена концепция на същата територия или за предотвратяване на неблагоприятни последици от геодинамични процеси върху нея.

Самата строителна забрана като ограничителна мярка, е ограничена от предвиден в разпоредбата срок на действие.

Напротив, разпоредбата на ал. 16, чл. 148 ЗУТ не съдържа указание как предвиденото ограничение за издаването на разрешение за строеж допринася за прилагането на плана за улична регулация. Попадащата в плана на регулация територия по определение е извън урегулирания имот и съгласно дефиницията представлява негова граница по силата на влезлия в сила план, а не на неговото прилагане. Освен несъответствие по териториален признак, разпоредбата на ал. 16 чл. 148 ЗУТ не е обвързано с определена продължителност на ограничението по време.

По териториален обхват наложеното ограничение (урегулиран имот) не е съпоставимо с търсения резултат (придобиване на собствеността върху площта в уличната регулация). При липса на други указания това несъответствие изключва възможността за преценяването им като цел и подходящо средство за нейното постигане, съобразно изискването за пропорционалност.

Упражняването на правото на собственост върху урегулирания поземлени имот чрез неговото застрояване е поставено извън средствата за контрол, с които разполага засегнатият собственик, както е и безсрочно отложено, т.е. не е обвързано правно и по време. Въпреки че е дефиниран крайният резултат – прилагане на регулацията, ограничението е несъразмерно, тъй като собственикът не разполага със субективно право сам да се освободи от пречката за издаване на разрешението чрез постигането на обуславящото условие, както и при липса на такава правна възможност, обективното препятстване на правата за застрояване поради неприлагане на регулацията да бъде ограничено във времето.

Налага се извод, че въпреки сходството със строителната забрана на мярката за неиздаване на разрешение на строеж, с оглед на обезпечаването на изпълнението на задължение, което е от публичен характер в компетентност на общинските органи, двете „обезпечения“ се различават относно тяхната съобразеност с изискването за съразмерност.

Ето защо мярката на ал. 16 чл. 148 ЗУТ не може да бъде призната като средство, годно като подходяща обезпечителна мярка за постигането на заявената в мотивите цел.

Неопределеността относно изпълнение на условието „приложена регулация“ е в противоречие с принципа за допустимост на намеса в правото на собственост само при условия на обвързана компетентност

Разпоредбата предвижда ограничаване на правото на собственост на урегулирания имот, което не е определено по отношение на материалните предпоставки, процесуалните гаранции, както и действие по време, съобразно с целите от налагането му за постигане на заявен легитимен обществен интерес.

В контекста на ал. 16 чл. 148 ЗУТ прилагането на плана за улична регулация, т.е. придобиване на правото на собственост на общината върху земята в обхвата на плана, се проявява като въпрос на неограничена свобода на преценка за упражняване на властнически правомощия (абсолютна дискреция) на общинските органи по целесъобразност за придобиване на земята в регулация, както и от волята на трети лица, собственици на имот в обхвата на регулацията, които са извън контрола на собственика на урегулирания имот, заявил искането за издаване разрешението за строеж. Като създава основание за безсрочно отлагане на реализацията на правомощието за застрояване съобразно с плановото предназначение на урегулирания поземлен имот, поставяйки негово упражняване в зависимост от бъдещо несигурно събитие по преценка на администрацията, нормата нарушава изискването за съразмерност на намеса в правото на собственост.

Неопределеното и безсрочно ограничаване на правото на собственост е несъвместимо с разпоредбите за гарантиране и неприкосновеност на правото на собственост съгласно чл. 17 от Конституцията на РБ, съответно на изискването за съразмерност на намеса съгласно чл. 1 от ДП ЕКПЧ, по аргумент за кохерентно тълкуване на конституционната норма. В този смисъл е налице утвърдена практика на Конституционния съд (Решение № 6 от 10 юни 2014 г. по конституционно дело № 7 от 2014 г.). „Свободата на преценка, с която разполага законодателната власт в това отношение, обаче е ограничена от принципа на пропорционалност като компонент на правовата държава.“ (Решение № 14 от 15.10.2020 г. по к.д. № 2/2020 г.). Още по-малко такава свобода може да бъде предоставяна от законодателя на решаващата администрация.

В по-конкретен план, разпоредбата не съдържа определени или определяеми параметри за дефиниране на количествените измерения, представляващи материалноправна предпоставка на условието за прилагане на уличната регулация в съответната част, с изключение на свеждането му до една, при наличие на повече граници на урегулирания имот с излаз на улица. Възможно е тези измерения съществено да варират в зависимост от конкретните обстоятелства за теренна даденост и регулационното отреждане за дължина на участъка, широчина на уличните платна, размера на финансовата тежест, както и правилата за разпределянето ѝ между общината и собствениците, при условия на съвпадане или на разделност на качествата на собственик на отчуждавания имот и на имота, който се застроява.

Налице е празнота на уредбата за съответстващо административно производство, в което задълженията на адресатите на нормата за прилагане на плана за улична регулация, които към момента не са посочени, а само предполагаеми, да бъдат конкретизирани чрез издаване на административни актове с установително или разпоредително действие, съотносимо с дадена хипотеза от изчерпателния списък на § 22, т. 1 от Заключителните разпоредби към ЗУТ относно способа за прилагането на плана за улична регулация.

Възприетият модел, се диктува от икономическата целесъобразност за преразпределяне на разходите за проектиране и принудително отчуждаване, необходими за прилагането на плана за улична регулация, съответно за изграждане на инфраструктурата, от една страна и темповете на строителството, от друга, чрез синхронизиране на двата процеса.

В тази насока нормата е предполагаемо насочена да се прилага заедно с изпълнението на законодателни решения, въведени за осигуряване на придобиване на собствеността от общината, след като е изтекъл срокът за прилагането на плана за улична регулация чрез принудително отчуждаване, който е с преклузивен характер (Тълкувателно решение № 4/2.11.2016 г. на ОСС на ВАС). Съгласно последвалата редакция на чл. 208, ал. 2 от ЗУТ, обн. ДВ, бр. 13 от 2017 г., е нормативно уредена възможността за спиране на принудителното отчуждаване, започнало след изтичане на преклузивния срок, при подадено искане за изменение на подробния устройствен план за улична регулация съгласно чл. 134, ал.2, т. 1, съответно за постигане на споразумение за доброволно „отчуждаване“.

В големите общини, за които е характерен бум на строителството и нарастваща нужда от инфраструктура, е установена практика за финансиране от собствениците на отчуждителните процедури за своя сметка, под страх за неопределеното им забавяне при служебно прилагане, поради недостиг на публични средства.

Нормата има ефект на строителна забрана, която мислимо трябва да се преодолее в условия на формална равнопоставеност за постигане на споразумение съгласно чл. 208, ал. 2 ЗУТ и в действителност, от икономическата мощ на участниците. Предвидените в ал. 16 на чл. 148 ЗУТ правни състояния, лимитиращи забраната за издаване на разрешението за строеж, съответно неприложена и приложена улична регулация, не се опосредяват от административен процес като регламентиран динамичен фактически състав от компетентност на орган с властнически правомощия, със съответни процедурни факти, участници и техните права и задължения, които да осигурят предвидимост на резултата и възможност на участниците да съобразят поведението си с предварително известни изисквания към тях. Вместо това се легализира провеждането на неформални преговори, насочени към постигането на ефект на „изплатено обезщетение“, който да бъде релевантен като хипотеза на приложена улична регулация съгласно § 22, т.1, б.“в“ от ЗР на ЗУТ, но без диференциране на структурата на понасяната финансова тежест и свързаната с нея отговорност от страните.

На практика се прилага комбинация от формално допустими от закона способности, които осигуряват номиналния резултат, независимо от различното или липсващо основание, а именно извършване на дарение в полза на общината - като самостоятелен акт с оглед застрояването на собствения имот, съответно срещу изплащане на финансова компенсация („обезщетение“), за сметка на собственика, заинтересуван от разрешаване на строителството. По този начин отпада пречката за издаване на разрешението за строеж.

Противоконституционност на чл. 178, ал. 3, т. 5 ЗУТ в частта „в териториите със средно и високо застрояване, както и“

С добавения текст забраната за въвеждане в действие до изграждане на улици, пътища или алеи, свързващи обекта с уличната или пътната мрежа и осигуряващи нормален достъп до съответния поземлен имот, се разпростира и за завършени строежи в зони, отредени за средно и високо застрояване. Досега ограничението

действия само териториите, които са отредени с рекреационно предназначение - курортите, ваканционните селища, голф селищата, аквапарковете и др.

Разпоредбата, съгласно мотивите на вносителя, е свързана с ограничението на ал. 16 на чл. 148 ЗУТ като негово продължение, т.е. след като при издаване на разрешението за строеж бъде осигурено прилагането на уличната регулация, при завършването на строежа предвидените с нея мероприятия да бъдат фактически проведени.

Вложения замисъл е посредством наложените на двете оспорени разпоредби ограничения чрез задържане на благоприятното за собственика решение, да бъде потърсен принос от собствениците на имоти, които се обслужват от съответната техническа инфраструктура. Създадените забрани в началната и завършваща фаза на инвестиционния процес в УПИ, трябва да осигурят паралелно изграждане на инфраструктурата. Такава цел може да бъде оправдана като противопоставим обществен интерес от управление на общинската собственост в интерес на местната общност съгласно чл. 140 КРБ. Наред с това за преодоляване на недостига на средства в общинския бюджет при изпреварващи темпове на урбанизация, уредбата е конституционно допустима само доколкото бъде ясно определена по отношение на степента на намеса, т.е. съответстващата по вид за постигане на стриктно дефинирана цел мярка и с минимално необходимия интензитет на наложени ограничения на засегнатите права, достатъчни за нейното постигане.

Като пример може да бъде посочена уредбата на Федералния строителен кодекс на Германия (чл. 127-153), който предвижда възможност, при доказано изчерпване на други способности за набавяне на бюджетни средства, за налагане на публично вземане за разходи за изграждане на инфраструктура, лимитирани от определени в закона характеристики на съоръженията, осигуряващи достъп до имотите, както и на изискване за минимално участие на общинския бюджет. Наред с това отнемането на земя без финансова компенсация за нуждите на благоустрояването, сходна на плана по чл. 16 ЗУТ („градска комасация“) е предмет на отделна законова уредба, докато в разпоредбата на ал. 16 на чл. 148 ЗУТ, двете хипотези не се разграничават като способности за прилагане на плана за улична регулация.

В приложното поле на ЗУТ издаването на разрешение за строеж и прилагането на плана за улична регулация са уредени като самостоятелни административни производства, без връзка на преюдициалност помежду им. Те са обособени по отношение на своя териториалния обхват, предмет са на отделни регулационни планове и средства за тяхното прилагане, сроковете за които не са нормативно синхронизирани.

Нарушаването на изискването за съразмерност, поради изтъкнатата липса на адекватност, конкретност и диференциация на предполагаемото задължение за осигуряване на прилагане на плана за улична регулация от засегнатите собственици на УПИ, е особено явно, като се има предвид, че рестрикцията се разпростира и за населени места с неизградена инфраструктура, за строителство на жилище от граждани с ограничени възможности, за които условието за прилагане на уличната регулация очевидно е неизпълнимо. Абсолютният характер на предпоставката по чл. 148, ал. 16 ЗУТ препяства издаване на разрешения за строеж при неприложена регулация, независимо от вида, обема и категорията на строежа, поради което може да застрашава и други основни права на гражданите, като правото на дом. Не е без значение, че във връзка с пандемията се оформя тенденция за заселване в малки

селища, където инфраструктурата не е изградена. Тези нарушения са изцяло валидни и за чл. 178, ал.3, т.5 ЗУТ, в оспорената част. Член 17, ал.1 и ал.3 от Конституцията изискват ограничаването на правото на собственост да бъде съобразявано с определени предпоставки и по-специално наличието на легитимен интерес и пропорционалност на налаганите законови и административни мерки.

Осъществяването на социалната функция за инфраструктурното осигуряване едновременно с урбанизацията на селищата е допустимо да бъде споделено от собствениците на УПИ само при ясни правила, подчинени на конституционно изискване за пропорционалност, каквито не се предоставят от оспорените разпоредби.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Предвид изложеното и на основание чл. 150, ал. 3 от Конституцията на Република България, моля да образувате конституционно дело и да обявите противоречието на разпоредбите на чл. 148, ал. 16 и чл. 178, ал. 3, т. 5 от ЗУТ (обн., ДВ, бр. от .) с разпоредбата на чл. 17 от Конституцията на Република България.

Моля да конституирате като заинтересовани страни по делото Народното събрание, Президента на Републиката, Министерския съвет, Министерството на правосъдието, Министерството на регионалното развитие и благоустройството, Главния прокурор, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, Висшия адвокатски съвет.

С уважение,

ДОЦ. Д-Р ДИАНА КОВАЧЕВА
ОМБУДСМАН НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ